

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

TESTVÉR-ÁLDÁS.

Indulj el Isten áldó kezével
a fejedem.
Célod a földi, dőre dicsőség
sohse legyen.
Felül a borún szent magasból int
a jutalom:
átragyog minden hálát sugárzó
szemcsillagon.
A bűnösökkel mint gyermek keresd
Atyád szívét,
és a testvérnek akármilyen bajban
testvére légy.
Vedd a szívedre, mint anyja, úgy a
gyenge kicsinyt.
Könnyezz, neved, a vétket bocsásd meg
s szeress megint.
Ne mesterség, ne kezek és ajkak
műve legyen:
az, ha te szolgálsz, égi ajándék,
nagy kegyelem.
Imáiddal az örök Igazság
mélyét kutasd.
Életeddel a tiszta magasság
úlját mutasd.
Szelíd és lágymint a betegek ágya
mellett a kéz . . .
Mind hasonlóbbá lenni az Úrhoz!
Egy célra nézz! . . .
mennyekek határán
irgalma árán
míg majd belépsz.

Kegyes fülek és kegyes nyelvek.

»Kijövének a próféták fiai Elizeushoz, és mondának néki: Nem tudod-e, hogy a mai napon az Ur elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok!«

II. Kir. 2:3.

Illés tanítványával, Elizeussal utolsó útjára ment. Még egyszer meglátogatták együtt az ország próféta iskoláit. Ezekben a próféta iskolákban volt Illés minden reménye a jövőre vonatkozólag. Akkor, az Istentől való elpártolás idejében, a prófétákban megvolt még az igazi hitnek egy szikrája. Bennük még atyáik régi hite lakozott.

De most már ez csak inkább tanítás volt, mint valódi élet. A próféta iskola tanítványai sokféle tudománnyal foglalkoztak. Tudták, hogy Illés számára mit jelent ez a nap, s beszéltek erről Elizeus előtt is. De egy lépést sem tettek azért, hogy elkísérjék Illést.

Ugyanúgy tettek, mint annak idején a jeruzsálemi írástudók, mikor a napkeleti bölcsek jöttek és keresték a zsidók most született királyát. Határozottan tudták, hogy ennek a királynak Betlehemben kell megszületnie. Elmondták a királynak és elmondták a bölcseknek is, — de, dacára annak, hogy Betlehem csak két óra járásnyira volt, eszükbe sem jutott, hogy elmenjenek.

Micsoda érzéketlenség! Micsoda közöny! Hogy lehet valaki ilyen közönyös? Óh, nagyon könnyen! Hogyan lettek a próféta iskola növendékei ilyen közönyösök? Naponként foglalkoztak Is-

ten Igéjével, hallották és olvasták azt, de nem éltek. És ha az ember így bánik Isten Igéjével, el-tompul Isten szavának minden igazságával szemben. És mindig nehezebben hall, mindig keményebb lesz a szíve. Az a hallás, amit nem követ a cselekedet, a füleket süketté teszi. Ezért mondja az apostol olyan komolyan: »Az Igének pedig megtartói legyetek, ne csak hallgatói, megcsalván magatokat!« Ha nincsenek cselekedetek, amelyek a hallást követik, akkor a hallás csak kárt jelent, mert sokkal könnyebb az Urhoz vezetni olyan embereket, akik még csak keveset hallottak, mint olyanokat, akik már mindent ismernek és mindent tudnak, de semmit nem fogadnak el.

Beszélni jól tudnak az emberek lelki dolgokról. A próféta iskola növendékei is megbeszélték Illés mennybemenetelét. Milyen haszontalan sok kegyes beszéd és mennyire árthat az Ur ügyének. Óh, bár megőrizhetne az Ur bennünket attól, hogy csak hallgassuk az Igét, beszélünk róla, cselekedeteink pedig mást mutatnak:

Japán monda szól arról, hogy egy lélek angyal által kísérve végighaladt a mennyország termein. Egyik teremben nagy asztalt látott, telve különös formájú kagylókkal, csigákkal. »Mik ezek?« — kérdezte a lélek. Az angyal így felelt: »Kegyes fülek, amelyek mindig szívesen hallgatják az erényről szóló tanítást, életük azonban nem mutatott semmit ezekből az erényekből, így csak a kegyes fülek kerültek a mennyországba.« A másik teremben egy asztalon nyelveket látott. »Ezek a kegyes nyelvek« — magyarázta az angyal, »amelyek mindig kegyesen beszéltek, a szív azonban távol volt a beszédétől.«

Nem rejlik-e ebben a pogány mondában mély és komoly igazság? Az Ur őrizzen meg bennünket kegyes fülektől és kegyes nyelvektől! Legyen életünk összhangban a hallott Igével és mindazzal, amit beszélünk.

Hogyan szabadulhatunk meg a lelki közönytől? Ha engedelmeskedünk Isten Igéjének; ha nemcsak igazat adunk annak, amit az Igé mond, hanem alázatosan meghajolva alatta, belevisszük azt az életünkbe. Így lesz áldott, megszentelt az életünk s leszünk élő, mindenki által jól olvasható Bibliákká.

Modersohn Ernő: »Megáldott élet« című könyvéből.

„Élményeidet megették az egerek.“

Meglehetősen szomorú történet ez, de annál érdekesebb elgondolkodni rajta. Egy keresztyén férfi sok lelki tapasztalatot szerzett, de amint múltak az évek, nem előre haladt, hanem hátra. Ébredése idején lelki élményeit jegyezte, jegyzeteit néhányszor el is olvasságta. Aztán ezek is feledésbe mentek s egy nagyta- karítás alkalmával felkerültek a padlásra. — Húsz év múlva új evangéliumi munkás kezdett a gyülekezetben dolgozni s a gyülekezet ismét megmozdult. A fiatal lelkigondozó meglátogatta a mi régi keresztyénünket is, aki a beszélgetés során egyre nyugtalanabb lett. Érezte már, mennyire nincs rendben a dolga. Zavarában megkérte kis unokáját, menjen fel a padlásra, hozza le az ő írásba foglalt élményeit. A fiú felment s lehozott egy csomó egérrágta papirost: »Nagyapa, a te élményeidet megették az egerek!«

Komoly mondas ez, érdemes fontolóra venni. A keresztyénséget meg kell élnünk, az bizonyos. Sajnos, sokan még ezt se tudják. Azt gondolják, elég átvenni a keresztyénséget a szülőktől s külsőleg vallást tenni róla. Nem elég. A keresztyénséget meg kell élni. Ha Krisztus benned még nem született meg, semmit sem használ, ha Betlehemben megszületett is. Erre újra meg újra rá kell mutatnunk, erre utal sokszorosán Isten Igéje: A keresztyénséget meg kell élni!

De vannak emberek, akik nyugvópárnának tekintik az élményeiket, azt hiszik talán: régi élményeikkel, feljegyzett, megőrzött tapasztalatokkal rendben is van minden. S míg ebben a hiszemben élnek, lelkileg visszafejlődnek, végül teljesen elvesztik az összeköttetést az élet forrásával és elpusztulnak.

Uj meg új megélésre, a kegyelem új meg új megtapasztalására van szükség. Képesen szólva: A házba be kell egyszer vezetni a villanyt, de aztán mindig újból kell bekapcsolni, hogy világítson. A vizet is egyszer kell bevezetni, de mindig újból kell kinyitnunk a csapot. Akkor van friss vizünk.

János apostol azt írja: »Az Ó teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.« Vegyünk kegyelmet kegyelemre, új kegyelmet és ismét új kegyelmet az Ó teljességéből.

Minél többször mondom, vagy gondolom, hogy én vagyok az eszköz az Ur kezében, annál nagyobb lesz az »én« és annál kisebb lesz az Ur.

Istenítélet.

Félreeső tanyára levél érkezett. Ismeretlen írója azt követelte, hogy estig tegyenek egy megszábot, nagy pénzösszeget a kert felső végének a kerítése mellé az erdő felől, különben minden vagyonuk lángok martaléka lesz.

Mindenkit félelem szállt meg, mindenki megborzadt. De a családfő így szólt: »Gyermekeim, bizuk magunkat a Mindenható oltalmára, hajunk szála nem eshetik le az Ő akarata nélkül.« Este egybegyűl a háznép s a családfő, házának papja, imádkozik. Övéit és mindenét, amije van, Isten hűségére és oltalmára bizza. Közben besötétül az ég, ijesztő, fekete viharfelhők fedik. Tompán morajlik a dörgés. Aztán közeledik a vihar. Vakító villámok cikáznak. Hatalmas dörrenés, aztán rögtön utána mégegy. Lecsapott a közvetlen közelben. A csűrök közelében kigyullad a szalmakazal. Messzevilágít az éjszakába. A félóránnyira fekvő városból meglátják a lángnyelveket és segítség érkezik. Egy épület sem fogott tüzet. De amint a lobogó szalmatűz fényénél körülnéznek, megpillantják azt az ismeretlent, aki, hogy a pénzt kicsikarja, a ház felgyújtásával fenyegetőzött. Villámsujtotta. Halott volt. Mélyen megrendülve áll a holttest körül a ház imádkozó népe. Isten felelt. Igen, Ő meg tudja oltalmazni az övéit s mennyköveket tud a gonosztevők fejére szórni, ha nem akarják meghallani szeretetének megtérésre hívó szavát.

Akinek van füle a hallásra, hallja, hogy Isten ne legyen kénytelen ilyen rettenetes közbeszólni.

A bűnt nem követi mindig nyo-

mon a büntetés. Gyakran hallgat, hosszan tűr. Túri ellenségei gonoszságát. Isten hallgatása vihar előtti csend. Bűnös ember, ha Isten hallgat, ha Isten enged a magad útján menni, ha a Magasságos elnézi, mit cselekszel, akkor reszkess! Ha mennydörgése hatalmas szózat, erős embert is megremegtető, akkor a hallgatása iszonyú halálos ítélet. Jaj annak, akivel szemben hallgat az Isten, az a pokol torka szélén áll már, mint Saul. (I. Sám. 28:6.)

Inkább büntessen engem legkeményebb vesszejével az én Istenem, mint hogy szóra, kérdésre, büntetésre többé nem méltatva kivettem iskolója ajtaja elé a kárhozat szélére.

Halálos gyávaság.

Skócia keleti partja mellett rettenetes viharban zátonyra jutott egy hajó. Rakományával együtt elnyelték a háborgó hullámok, de a rajt levők mind megmenekültek, csak egy ember veszett ott a maga hibájából. Amikor a vihar a hajót zátonyra vetette s minden eresztéke recsegett, tört, a bátor tengerészek gyorsan lebocsátották a mentőcsónakot. Mind le mertek ugrani a csónakba. Csak az az egy ember állt a fedélzeten s kapaszkodott görcsösen a hajó párkányába. Társai biztatták: »Ugorj le, menekülj! Siess, nem várhatunk tovább! Kockáztasd meg ezt az ugrást!« De az okatlan, a gyáva csak állt. Hol a bömbölő hullámokra nézett, hol a süllyedő hajóra, hol a mentőcsónak utasaira, de az ugrást nem mert megpróbálni, görcsösen fogta a párkányt s kúszált hajjal, rémülten meredt a rettenetes tengerre. A bátor tengerészek min-

den könyörgése haszontalan volt. Nem akartak egynek a gyáva-sága miatt mind ottveszni, el-hagyták a süllyedő, ép a másik ol-dalra dülő hajót s a szerencsétlent sorsára bízták. Másnap a habok hullát sodortak a partra, rette-netes volt nézni is. Ő volt az, aki nem mert megmenekülni.

Szegénytől tanulhatnánk vala-mit! Mi is ugyanolyan helyzetben vagyunk. Életünk hajója megfe-neklett, roncsait fogva tartják bű-neink szikláit, zátonyai. Szenve-délyek hullámai tornyosulnak, tombol a vihar. A hajó már roncs, rakománya elveszett. De közeleg a mentőcsónak, kereszt ragyo-rajta. Jézus közeleg a vészes ten-geren át az életed felé. Sok hajó-töröttet megmentett Ő már. Most előtted áll és téged hív: »Próbálj ugrani, ide, az én mentő karom-ba. Hagyd elmerülni a tenger fe-nekére azt az ócska, hasznavehe-tetlen roncsot, csak a lelkedet mentsd meg. Mit használ az em-bernek, ha az egész világot meg-nyeri is, de az ő lelkében kárt vall?« Lélek, merd ezt az ugrást megtenni, míg el nem nyel a ha-ragvó tenger. Merj ugrani, amíg ott van még a mentőcsónak. Vessd alá magad hittet a Krisztus ki-tárt karjába, amíg ott áll előt-te!

Vigyázzatok, keresztyének.

Semmi sem olyan döntő erejű, mint az élet. Minden gondolatnak, ügynek az ereje, értéke, hordozói életében nyilvánul meg. A ke-resztyénséggel is így van. Sőt még inkább mint mással. A ke-resztyénség első misszionáriusa a szeretet volt. »Mennyire szeretik egymást!«

Mi volt ránk döntő befolyással?

Önkéntelenül férfiak, asszonyok jutnak eszünkbe, akiknek a lénye valamilyen formában Krisztust tükrözte.

Igy járt Stanley, az amerikai újságíró is. Amikor szerkesztősé-ge megbízásából az eltűnt kuta-tót, Livingstonet indult megke-reszni, nemcsak azt találta meg, hanem Jézust is. Talált egy em-bert, akinek az élete nyomán — ahogy ő mondja — el tudta kép-zelni Jézust. Livingstone halálos komolyan vette Krisztus követé-sét. Minden cselekedetében mint Krisztus szolgálója ajánlotta magát. »Krisztusnak szolgálók, akár az embereimnek lövök le egy bi-valyt, akár valamilyen csillagá-szati megfigyelést végzek.«

»Ameddig együtt voltunk« — írja Stanley — »egyetlen egyszer se mondhatnám, hogy prédikált nekem. De számomra minden nap prédikáció volt. Egész élete egyes-egyedül Krisztus hegyi beszédé-nek a valóra váltása volt, ha az őserdőben tanyázott, ha kereske-dők telepén időzött, ha bennszülött faluban érintkezett a feketékkel. Alázatos, szelíd, irgalmas, tiszta volt minden gyanusítás, kifosztás, gúny, meghurcoltatás ellenére. Pedig mindennek naponta ki volt téve. Soha senkin bosszút nem állt. Naponta imádkozott minden emberért. Éhségtől gyötörve, bő-rig ázva, betegen is mindig hű-ségesen megállt Isten szolgálatá-ban. Ha ércből lettem volna és a szívem kőből, akkor is be kellett volna látnom, hogy az élő Isten Lelke lakik benne. Az tudja így átfórnálni az embereket.«

Stanley megtért és Jézus ugyanilyen követője lett. Velünk is ez történnék, ha kevesebb pré-dikációval és több élettel hirdet-nék előttünk a keresztyénség té-nyét.

Külmisszió.

A japán misszióból.

Lang Ernő misszionárius írja:

A háború okozta sok nehézség között is építi Isten az Ő országát és szaporítja gyülekezetét, bár nem egyszer előttünk érthetetlen úton.

Hála az Urnak, Japánban még akadálytalanul munkálkodhatunk. Van ugyan az országnak olyan része is, ahol különböző nehézségekkel kell megküzdenniök az ott dolgozó angol, amerikai misszionáriusoknak. De, sajnos, több helyen nem jártak el elég bölcsen a keresztyének, hűtelen segítők voltak, akik miatt a munka kárt szenvedett.

A japán nép egész különös bánásmódot igényel. Legcélszerűbb az, ha nem tanácsokat osztogatunk, hanem mint barát és testvér igyekszünk közel kerülni a szíveikhez, mert nem tudják elviselni azt, hogy külföldi álljon felettük. De felragyog a szemük, ha szeretetet látnak s nyíltak és őszinték lesznek.

Munkánk még nem régi, de elmondhatjuk, hogy nem hiábavaló. 11 évvel ezelőtt, amikor idejöttem, nem ismertem sem a nyelvet, sem egyetlen japánt sem. S amikor az elmúlt esztendőben hosszabb időre hagytam ott munkahelyemet, több mint 50 japán kísért a hajóra, Bibliával, énekeskönyvvel a kezükben. Azelőtt mind pogányok voltak.

Hasonlít munkánk ahhoz a házhoz, amely fundamentomra építetett. A fundamentom lefektetve s most a gyülekezeten múlik, mit épít rá. Az, hogy Urunk bennünket is felhasznál fundam-

mentomok lefektetésére, nagy hállával tölti meg szíveinket.

Szolgálatunk főképpen az Evangélium hirdetéséből áll. Tartunk istentiszteleteket, vasárnapi iskolát, bibliórát egyes házaknál.

Sok örömet is ad az Ur. Egy gyárból vasárnapi iskolába gyűjtöttük össze a gyermekeket. Egy édesanya is eljött, akihez jól lehet szólt az Ige, de vont a világ. Egy év mulva újra eljött, megtért. Most hűséges keresztyén, aki cselekedeteivel adja bizonyosságát einek.

Gépészünket a földi szükség, baj hajtotta hozzánk. Állás nélkül volt. Megkért, hogy szerezzek számára állást. Megmondtam, hogy az, hogy én tudok-e rajta segíteni, nagyon kétséges, de az élő Isten megteheti. Jöjjön el a templomba s a gyülekezet majd együtt könyörög vele. Megtette és hitre jutott. Isten hamarosan olyan munkához segítette, amelynél jobbat elgondolni sem tudtunk volna a számára.

Csupán néhány vonás. Nem könnyű a munka Japánban. Jó bennszülött segítség nincs, enélkül pedig nehéz missziói munkát végezni. Végtelen türelem és szeretet szükséges a japánokkal való foglalkozáshoz. Nem hiányzik útunkon a tövis és a kereszt sem.

Azért nekünk is, mint más munkamezőn dolgozó misszionárius társainknak is, nagy szükségünk van Isten gyermekei imádságára.

Milyen sajtáságos! Mennyire nem látja az ember embertársai csúnyaságát, ha egyszer elkezdi szeretni őket.

Zinzendorf.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Júl. 17. I. János 3:1—12. Zsoltár 87. I. Mózes 24:34—49. Eliézer aláztos szívvel kérte az Ur vezetését és gyermeki bizalommal fogadta azt, ezért tudott háttérben maradni s egyszerűen, minden színezés nélkül megtapasztalt tényeket elmondani. Saját bölcsesség és erőnek semmi nyoma! Igy lehetne őt legjobban jellemezni: engedelmes eszköz. Ilyen entől mentese a mi életünk?

Júl. 18. I. János 3:13—24. Ámos 4:4—13. I. Mózes 24:50—67. »Az Ur-tól van e dolog« — ezt a nyilatkozatot váltja ki Eliézer magatartása Bethuélből és Lábanból. Ime, az egyszerű eszközben világosan felismerik az Ur kezét. És ezt a kezet itt senki sem utasítja vissza, de legkészségebben Rebeka bízza magát rá. Az Ur Jézus szolgálójának hívását ma is a menyasszonyi lelkek követik halogatás és feltétel nélkül és ezek el is jutnak a Vele való boldog közösségre.

Júl. 19. I. János 4:1—8. Ámos 5:1—9. I. Mózes 25:27—34. Aki ezt a részt figyelmesen imádkozva olvassa, megláthatja, hogy milyen nagyjelentőségű a test kívánságával nem számolni. »Ne legyen senki istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladta elsőszülöttségi jogát« — áll Zsidók 12:16-ban. A test uralma alatt nincs az embernek helyes értékkelő képessége és kifosztja az ördög. Jákób sem viselkedett helyesen. A szeretetlenséggel és önzéssel szerzett javakon nem lehet áldás. Meg van írva: »Az Urnak áldása az gazdagít meg és azzal semmi nem szerez bántást.« (Példabeszédek 10:22.)

Júl. 20. I. János 4:9—21. Ámos 5:10—20. I. Mózes 27:1—17. A helytelen szülői szeretet tükré előtt állunk. Izsák tudta, hogy mi az Ur gondolata gyermekeivel, de nem ez állt nála központban, hanem az Ézsau iránti rokonszenve. (I. Mózes 25:23.) Rebeka is bűnös úton akarja biztosítani kedvence számára az ígéretet. S bár érzi, hogy nem áldás, — hanem átok várható, rálép a görbe útra! Szentségben csak az tud járni, aki egyenes úton jár.

Júl. 21. I. János 5:1—8. Ámos 5:21—27. I. Mózes 27:18—29. A bűn útján sokszor csak a megindulás nehé, a többi lépés könnyen, sőt természetesen megy. A lejtőn lefelé

nincs ellenállás. »En vagyok Ézsau...« és Jákób megkapta Izsáktól, amit kívánt. Képmutatással, csalással, látszólag igen nagy eredményt lehet elérni — gazdagságot, hirnevet, de csak látszatra! Szappanbuborék eredmény minden, amit nem az Ur-tól kapunk és sok bántást szerez.

Júl. 22. I. János. 5:9—15. Esaiás 62:6—12. I. Mózes 27:30—40. Egy könnyelmű, meggondolatlan és megbánatlan tett után hiába a jó igyekezet. Hogy Ézsau az atyai áldást elvesztette, ez csak következménye annak, hogy Isten nélkül élt és nem is engedett helyt utána való vágyódásnak. A földiek körül forgott. Ezért vetetett meg, »mikor akarta örökölni az áldást« (Zsid. 12:17). Megbánásnak nyoma sincs, könnyei nem bűne, hanem vesztesége miatt folytak. Mily szeretetteljes és erőteljes figyelmeztetést kapott Ézsau lelkiállapota veszedelmes voltait illetőleg, de ő nem kérdezte és nem értette meg az Urat.

Júl. 23. Máté 9:35—38. Róma 6:19—23. Márk 4:26—29. I. Tim. 6:6—12. I. Mózes 27:41—28, 5. Elmúltak az aratás nagy és nehéz napjai s számot vehet az eredménnyel a gazda. Vajjon meg van elégedve azzal, amit az Ur adott a mindennapi kenyérből? Az élete minden vonatkozásában a megelégedést állítja elének az Isten Igéje, mint nagy nyereséget. A pénz és földi javak szeretete messze elsodorják az emberi szívet a hittől és istenfélelmtől. De azzal végzi Pál apostol intését, hogy: »Te Istennek embere ezeket kerüld, hanem kövesd az istenfélelmet, hitet, szeretetet, békességes türelt és szelidséget.« Feltáru Isten népe előtt egy új világ, ahol az elégedettség nem függ külső körülményektől, mert legfőbb kincsünk maga az Ur.

Júl. 24. I. Ján. 5:16—21. Zsolt. 89:1—19. I. Móz. 28:10—22. Jákóbnak a fejälja csupán egy kő volt vándorlása egyik éjszakáján. Reászakadt a nyomorúság és az elhagyatottság érzése. De Isten szemmel tartotta őt s megkezdte munkáját a szívében: »El nem hagylak téged, míg be nem teljesítem, amit neked mondtam.« Isten kegyelmesen hajol le az álnok Jákóbbhoz és ő rádöbben arra a valóságra, hogy neki a szent Istennel van dolga. Még nem ismeri saját szívének bűneit. Csak annyit sejt most még Isten ha-

talmából, hogy Ő tud segíteni földi küzdelmeiben s azért kinyújtja feléje kérő kezeit. Ez az első találkozása az Urral. Fogadást is tesz, hogy hálás fog lenni, ha megsegíti őt az Ur. Ez még a természeti ember álláspontja, amelyből mélyebb hitre kell eljutnia Jákóbnak is, de néked is, kedves testvérem.

Júl. 25. II. Kor. 1:1—11. Amos 6:1—10. I. Mózes 29:1—20. Jákób útját a kegyelmes Isten vezeti tovább. Sok állomása van ennek az útnak, míg eléri az Isten által eléje tűzött célt. Most egy kúthoz érkezik, ahová anyja testvéreinek juhait vezeti. Ráchel, az ő rokona. Segít neki megítatni a juhoikat s így kerül Lábán házához, ahol évekig tartózkodik. Annak a mezei kútnak száját nagy kő fedte, melyet Jákóbnak el kellett gördítenie. Jelképezi a nehézségeket, akadályokat, melyekkel találkozni fog majd életútján Jákób. De éppen az akadályok által nevelte őt az Ur, hogy egészen az övé legyen.

Júl. 26. II. Kor. 1:12—24. Amos 7:1—9. I. Mózes 32:4—13. Jákób ismét nehéz helyzetbe kerül. Visszatérően van atyja földjére, de fél Ezsautól. Szorongatott helyzetében az Urhoz menekül ismét. Megnyílnak lelki szemei és tisztán látja a maga kicsiny és méltatlan voltát s az Ur hozzávaló sok jótéteményét. Imájában az Urhoz fordul szabadításért s őszintén feltárja előtte szívének félelmeit. De hivatkozik az Ur ígéreteire és félelem és hit között ingadozva könyörög és ostromolja az Urat. A tetterős, önmagában bizakodó Jákób látja már, hogy egyetlen menedéke csak az Urnál van.

Júl. 27. II. Kor. 2:1—17. Amos 7:10—17. I. Mózes 32:13—31. Jákób eddig is már sok tapasztalatot tett Istennel. Az Ur ígéretet tett néki, vezette, büntette, megáldotta, de nem törhette egészen össze az énjét. Most amikor visszatekint eddigi útjára, Isten sok kegyelmére, és előre tekint a veszedelmes jövőre, az Ur egészen összetörheti. Új ember lesz, új nevet kap, új nap virrad fel az életében.

Júl. 28. II. Kor. 3:1—18. Amos 8:1—12. I. Mózes 33:1—16. Az Ur megalázhatta Jákóbot, ő megalázkodott az Ur előtt, most már tud Ezsau előtt alázatos lenni. Egészen más szívvel

áll most előtte, mint akkor régen, amikor el kellett előle menekülnie. Az Ur látja a szívét és elveszi Ezsau haragját. A keresztény ember is akkor tud emberek előtt alázatos lenni, ha az Ur előtt egészen megalázkodott.

Júl. 29. II. Kor. 4:1—18. Jer. 23:16—29. I. Mózes 37:3—11. Az Ur kiválasztotta Józsefet, hogy nagy dolgokat végezzon általa. Ezt álomban is megjelenti néki. Azonban József szíveben megmozdul a hiúság: elmondja álmait bátyjainak úgy, hogy még atyia is aki pedig különösen szerette Józsefet, — megdorgálja őt ezért. Hosszú, nehéz úton kellett őt ezután Istennek keresztül vezetnie, hogy nevelje.

Júl. 30. Máté 7:13—23. Róma 8:12—17. Máté 12:46—50. Csel. 16:16—32. I. Mózes 37:12—36. Az irigység és a gyűlölködés a leggonoszabbra is képesé tette volna a testvéreket, de csodálatos az, hogy az Urnak van mindig módja arra, hogy megakadályozza azt a gonoszt, amit az emberek elgondolnak és keresztülvigye azt a jót, amit Ő elgondolt. Terveinek véghezvitelére mindenütt talál eszközt. — Jákóbot a fiai csúnyán megcsalják, úgy, mint ahogy Jákób is megcsalta öreg atyját. Isten igazságos kezét láthatjuk ebben.

Júl. 31. II. Kor. 5:1—10. Zsolt. 90. II. Mózes 4:1—16. Két esztendő a tömlőcben! Milyen hosszú nevelési idő volt ez József számára, de amikor az Ur elégnék találta, elhozta csodálatos módon a szabadítás napját. Sokkal nagyobb volt a szabadulás, mint amit József elképzelni is tudott volna. Hogy József megtanult az Urban bízni, Óréa támaszkodni és Néki adni a dicsőséget, azt látjuk a 16. versből. — A hosszú vagy rövid megpróbáltatási idő bennünk is elvégzi-e, hogy megtanulunk az Urban bízni mindenek felett?

Sohasem élvezhetjük az Istenrel való közösségünket, ha az emberekkel való közösségünk a bűn által megzavartatott.